

Čarls Simić

NIGDE KOPNA NA VIDIKU

POSMATRAO SAM VETAR

Kako prelistava stranicu za stranicom
Debele enciklopedije
Izbačene sa đubretom
I užurbano traži odgovor.

SVI KASNE

Vidi se po tome kako ptice
Proleću tamo-amo, veverice
Jure uz drvo, otpaci se žustro
Uskomešaju sa svakim novim naletom vetra.

I da! Evo mlade žene
U preuskoj haljini i previsokim štiklama,
Viče i maše rukama da dozove
Vozača autobusa koji se odmiče od ivičnjaka.

A on nestrpljivo daje gas
Kao da kasni na sopstveno venčanje,
Dok njegova verenica dreždi u Gradskoj kući
I posmatra neznance koji žurno ulaze i izlaze.

MOJ IMETAK

Imam mnogo mrtvih prijatelja
I ulica kojima tumaram u svako doba
Zatvorenih ili otvorenih očiju,
U nadi da ću naleteti na njih.

Imam mnogo adresara
S precrtanim imenima,
Dva časovnika i desetak ručnih satova
Koji već godinama ne kucaju.

Imam veliki crni kišobran
Koji se plašim da otvorim u kući,
Ali i kad izađem napolje,
Ma koliko jako padala kiša.

Poput obučara zadubljenog u cipelu
Koji popravlja, retko dižem pogled
S onog čime se bavim,
Jednom nogom već u grobu, dabome.

NOVEMBAR

Krstovi koje svi muškarci i žene
Moraju da nose celog života
Još su vidljiviji
Ove mračne i kišne noći.

U OVOJ ULICI

Majka me je iznela u naručju
Iz zapaljene zgrade
I spustila na pločnik
Kao lutku umotanu u krpe,
Tu gde sad stojim posle mnogo godina
I obraćam se psu lotalici,
Poluskriivenom iza parkiranog automobila,
Očiju punih nade
Dok mi se polako primiče, spreman na najgore.

GDE STOJE MOJA VEŠALA?

S druge strane okna
Kroz koje sam kao dete gledao
U okupirani grad
Tih kao groblje.

MOGU LI TO BITI JA?

Budilnik
Bez kazaljki
Što glasno otkucava
Na gradskom đubrištu.

VELIKA LAŽ

Mir letnjeg jutra
Okupanog svetlošću izlazećeg sunca
Toliko me je ganuo lepotom
Da nisam ni naslutio obmanu,
Sve dok ne ugledah crnu mačku
Kako pretrčava dvorište
I osvrće se preko ramena
Sa sve većom strepnjom,
Pre no što je šmugnula iz mog malog raja
Od kog ju je podilazila jeza.

IZLAZAK SUNCA

Kao da vešticu ili svetog mučenika
Na lomači spaljuju
Crvene pahulje padaju
U sjaju sunca na izlasku.
Senka za koju se svako drvo drži
Beži kao kradljivac torbice
Dok mi u dvorište pada užareno ugljevlje
I poziva me da iskušam veru
Bosonog da kročim po njemu.

VOLT VITMAN

Vrapci i golubovi se jate
Tamo gde leži ispružen,
Dugokos i belobrad,
Leđima o zid oslonjen
U ovom strašno zapuštenom kraju
Gde beskućnici dolaze da umru
A ljudi zastaju da svedoče
Jutrošnjem čudu,
Mladoj ženi u štiklama
Što čuči na pločniku
I kida veknu hleba
Da nahrani starog bezubog pesnika.

U LOKDAUNU

Izludeo bih od dosade
Da nije bilo mojih sećanja,
Tih doživotnih pratilaca
Mesecima zatvorenih sa mnom
I voljnih da me uteše

Pričama o muškarcima i ženama
Koji su se povukli iz sveta,
I izdržali godine samoće
I mračne noći duše
Srećni u nekom skrivenom kutku

Gde su pronašli trajni mir
Povinujući se glasu u glavi
Koji im je govorio da samo tiho sede
Kako bi ih tišina naučila
Svemu što treba da znaju.

TAMNI PROZOR

Uplakane žene
Čije suze načas obasjaju
Jarki farovi
Automobila što sporo prolazi.

NESPAVAČ

Nabija anđele i demone
Kao štapine dinamita
Unutar osedele glave
Dok sedi na krevetu motela,

Jezik mu je zapaljeni fitilj
Na kom poigrava plamičak
I pali mu mozak
Dok mu na uho šapuće:

Kad te vidim tako potištenog
U prelepo junsko veče
Ili si seoska luda
Ili bog nekog ukletog plemena.

VRANA

Jutros rano
Njena krila ogrezla u krvi
Uzdigla su se visoko iznad mene
Poput ogromnih makaza
Što presecaju konce
Koji pridržavaju moju marionetsku glavu
Da ne otpadne
Dok mi se noge nezgrapno tociljaju
Po zaleđenom dvorištu.

VETAR JE UTIHNULO

Čamčiću moj,
čuvaj se.

Nigde
Kopna na vidiku.

(S engleskog preveo Alen Bešić)